

האשה שלום פרק חמשה עשר יבמות ק"ו.

עין משפט
ג'ר מצוה

בג א מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ סימן
רפ"ב סעיף ב':
בד ב מ"י פ"ו מהלכות
נחלות אשתו ה"ל
ט סמג ע"ש מה טו"ש"ע
א"ה"ע סימן ז' סעיף ז':
בה ג מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ סימן
רפ"ב סעיף ג' וטו"ש"ע
א"ה"ע סימן ז' סעיף ז':
בז ד מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש מה טו"ש"ע א"ה"ע
סימן ק סעיף ז':
בז ה מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':
בז ו מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':
בז ז מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':
בז ח מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':
בז ט מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':
בז י מ"י פ"ו מהלכות
נחלות ה"ל א ב סמג
ע"ש זו טו"ש"ע ח"מ
סימן ז' סעיף ז':

והזרו ב"ה להורות כב"ש. והא דאמר צ"ה האשה שפלו (כתובות פ"א, וס) גזי ולימא אח אני יורש אשתו איני קובר ואי משום כתובה לא ניתנה כתובה לגבות מחיים ודחי מאן שמעת ליה דלית ליה מדרש כתובה בית שמאי הא אית להו שטר העומד לגבות כגזי דמי ומאי קושיא דלמא אפילו צ"ה יניחו דהודו להו וי"ל דצ"ה לא חזרו צ"ה מטעם ספק דאמר דלמא אלא מטעם קל וחומר א"י התם דלמא בעלמא הוא דמוקי כצ"ה שפיר כצ"ה ולמסקנא ד' דהדר אמי שפיר כצ"ה הלל וי"מ ללא דרשי צ"ה מדרש כתובה כל כך כמו צ"ה ולא יתכן דאי מסתבר לדורשו בכתובות כמו הכא אמאי לא דרשי ליה צ"ה ואי לא מסתבר מנא ליה דדרשי אפי' צ"ה: בית ה"ה ב"ו. ומימא וכו' נחלקו צ"ה על הלל רבן שדורש מדרש כתובה צ"ה המקבל (צ"מ קד). דקאמר התם הלל היה דורש לשון הדייט אנשי אלכסנדריא היו מקדשים נשותיהם וצעת כניסתן לחופה בלא אחרים ומוטעין אותן ב"ו ומלא כתוב צ"ה לכשתשאי לי מיהו לי לאנתו ואומר ר"י ללא דמי דהתם ודאי הדבר ידוע ומוכיח שהיו כותבין בצ"ה שמוטעין להן אצל הכ"ה כשתשאי לאחר היינו על ידי עדות צדורה ולא ע"י דבר אחר וצ"ה סברי דמ"מ תנשא לאחר קרינא צ"ה: חו"ץ מהמשה ב"ו ויבמות. פי' שרצה לקלקלה לפי שיראה שימות בעלה או יצמה ויהיו נרות זו לזו ואפי' לשמואל דאמר לעיל בצוף האשה רבה (דף י"ז). דלינה כלשת איש א"י כשיצא היבם מהא מותרת לחזור מ"מ מתכוונת היא לציניא ועוד שמה יתכן לה בעלה ונשוא לאחר או אסורה לזה ולזה ולא תפול עוד לפני בעלה לייסר וא"ת והלא כשמעידה על יצמה שמת שמה יצמנה בעלה ותהא צרמה לאלתר וי"ל שאינה מושעת צ"ה כיון שידעת שבעלה חי ויחזור ולצוף יקלקלה: ודאי תנן חו"ץ מו' נשים. אמתני פריך ללא קמני אלא חמש: לאו

שאין האחין נכנסין לנחלה של בעלה על פיה. דרמנא אמר ע"פ שנים עדים (דברים יט) ולגזי נשואין לידה הוא דלקילו רבנן משום עיגונא: כשתשאי לאחר. והרי נשאת: גמ' לנחלה. וזה נחלת אחיו כדאמר בפרק החולץ (לעיל מ). הכונס את יצמנה וזה נכנסי אחיו: ואין לה נדרוש מדרש תורה. בתמיה: אדעתא דכתובה אחאי. ובאפוקי ממונה סהדי צעינן: כל מיני דאינון כו'. ועיקר אדעתא דנשואין אחאי ושרינן לה וכיון דשרינן לה שקלה נמי כתובה דמספר כתובה נלמוד: ללא ידעה צמאי משפטיא. וכיון דהוכירה נשואין גליא דעתא דלמשרייה אחאי והא דאמרה צרישא תנו לי כתובה שמה צדורה היא שזו התמנה: מתני' ויצמנה. אשת יצמה. וטעמא דכולהו מפני ששונאות אותה ומתכוונות לקלקלה. חמותה שונאתה שאומרת בלבה זו תחל כל יגיעי ועמלי. וכן בת חמותה אומרת זו תירש כל עמל אבי ואמי ואני אדחה. ויצמנה יראה שמה סופה להיות צרמה. וצ"ה בעלה זו צ"ה נכנסת אמי אוכלת כל עמלה: מה צ"ה גט נמי. דאמר צ"ה דגיטין (דף ג'). אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להציא גטה דמדינתה היא ואע"ג דעלייהו סמכינן דצריכות לומר צפני נכתב וצפני נחתם: שהצ"ה מוכיח. וסמכינן עיקר אכתוב: גמ' צ"ה חמיה. שאין בת חמותה מהו: לגירסא. יגיע אמי שהציאה לאבי מצית אביה: והגא נמי. אע"ג דהיא לא אכלה לגירסא דלמה שהרי אין בעלה של זו אחיה מן האם ובני אמה נטולין מנה שהציאה אמה דתנן (כתובות דף ג'). צ"ה דירכין די יהוין ליכי מינאי אינון ירתון כסף כתובתך יתר על חולקתן דעס אחוהו אפ"ה הא קא אכלה לגירסא דני נשאי וקניא לה: אשת אב הרי היא בכלל צ"ה הצ"ה כיון דזו אינה מעידה לזו מנימלא נפקא דלשת אב נמי אינה מעידה לשת בעלה הלכך אין זו מוספת אלא להוכיחו: ור' יהודה. אמר לך ודאי הורכבו דבשלמא חמותה סניא ללנה מפני שסופה לירשנה ואמרה קאכלה לגירסא כו' הלכך איצטרך למימנייהו: אלא האי מוסף כו'. כיון דאין לה על מה לשנאות חמותה אמאי קא מוסף לה ר' יהודה לומר אינה נאמנת. ומשני טעמא דרבי יהודה כלה סניא לה לחמותה משום דמגלה לזרה מיילי עלה: ורבנן כמיה הפנים לפניס. קרא כתיב כמיה הפנים לפניס כמיה הללו שאדם צופה בהן ורואה צ"ה פנים כפניו אם הוא שוקק הם שוקקות ואם הוא עוקק הם עוקקות כן לז האדם האחר אם הוא צופה את זה אם הוא שונא את זה אם הוא שונאו הלכך לא צ"ה לאוספינהו דמטעמא קמנא שמעינן דאין נאמנות דכיון דחמותה סניא ללנה משום דקאכלה לגירסא כלה נמי סניא לחמותה דסניא לה וכיון דבת בעל סניא לאשת אב אשת אב נמי סניא לה לדידה: צדרי תורה כתיב. לפי פנים וצ"ה שאתה נתון לתורה לך עומד לך להעמיד גירסא אם יענת צ"ה תמלא [מגילה ו ג]. ל"ה אם רבו מסדין לו פנים הוא מחכים ואם לאו אינו מחכים מרבו: חמותה הצ"ה לאחר מלאן מהו. אם יצמה היא ולא אם בעלה ושמא סופה להיות חמותה מי נאמנת לומר מת בעליך והיצימי לזני או חלני והנשאי לאחר: מי מסקה. הך אם יצם אדעתא דלמא מיית בעל ונפלה קמי יצם צרה וקאכלה לגירסא ומתכוונת לקלקלה מעכשיו כדי שלא תתייבס עוד לזנה או לא. ואע"ג דצ"ה הצ"ה לאחר מיכן פשיט לן כדאמר צמתי' ויצמנה דהיינו משום צרות העמידות ללא התם הוא דצ"ה גופיה הוא ומסקא אדעתא טפי אצל שנת חמותה ממון הוא ולא מסקה וכו' וכו' קאכלה וכו'.

(א) [כתובות גג. ט] רש"י, (א) גיטין כג. (ב) לעיל כה, (ד) ו"ל והא תניא עינין מוס' ד"ה והא, (ט) (ו"ל דמילא, (ו) מהכ"ה א"ה א"ה דהתם, (ז) וי"ע ע"ה מוס' כתובות גג. ד"ה שאין אי וכו' ע"ה מוס' נדה ד: ד"ה מאי לאו,

תורה אור השלם
1. ויהי הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו האות ולא יקחה שבו מישראל. דברים כו ו
2. בפנים הפנים לפניס פן לב האדם לאדם: משלי כו יט

הגהות הב"ח
(א) גמ' או דלמא משה (ב) ד"ה: (ג) שם שנים היוין וכו' לגירסא דני (גא) ת"מ וצ"ה ס"ה דאימא: (א) רש"י ד"ה ורבנן וכו' גם הוא אהבו כ"ל ועיניהם זה נמחק:

תוס' חר מקבאי
ומנסבא. איבעיא להו בת חמיה נאמנת לומר מה בעלה או לא בעו כמבערב חמות הבאה לאחר מכן מהו. הני תרי בעיי לא אפישיטו ולחומרא עבדינן:

מוסף רש"י
מה בין גט למיתה. דלמיתה לא מהיטעין ואגו מהיטעין (גיטין כב). שהכתב מוכיח. ולאו עלה סמכינן כל כך. (לעיל כה).

תוספות ישנים

בת בעלה. וזו לי כתובה אינה נאמנת. כלומר דדעתה אכתובה וכן אומר ר"י דהאשה שאמרה לבעלה גרשתי דנאמנת גרשתי וכן לי כתובה אינה נאמנת וי"ל לעיל (דף קפח) וקומה כה"ה דפריך ולהימנה כדכ' המנוגה. ומשמע (מהכ"ה) [שם] דרכ המנוגה מהי אף לישא. ולבטחות (דף גג.) לא משמע כן (ב) דקאבלה לגירסא דדי נשא. וא"ת אמאי לא קאמר מנו כן דקאכלה לגירסא דשם שהרי האב ירש אמה ובני וי"ל (ירושלמי) היא לציניא כגון שהיה לאמה צ"ה דכרין (דהיינו) דהתם: נטולין מנה שהציאה אמת: והוא דר"ת כלומר לפי פנים שאתה נתון לז להעמיק ולהפסיד הוא עומד לך ל"ה אם רבו מסדין לו פנים הוא מחכים ואם לאו אינו מחכים: מי מסקה אדעתא דמית בעלה ונפלה קמי אחיו (ז) וי"ל דהתם משא אפי' מסקה אדעתא טפי אצל שנת חמותה היחא מחמת דלא מסקה אדעתא כולי האי וא"ת חמותה ונת חמותה נמי סניא לה משום דלכלה לגירסא לאחר מיתה וי"ל דחמותה מיירי שמת בעלה ובת חמותה (א) דהשתא קאכלה לגירסא דשם:

נשותיהם וצעת כניסתן לחופה בלא אחרים ומוטעין אותן ב"ו ומלא כתוב צ"ה לכשתשאי לי מיהו לי לאנתו ואומר ר"י ללא דמי דהתם ודאי הדבר ידוע ומוכיח שהיו כותבין בצ"ה שמוטעין להן אצל הכ"ה כשתשאי לאחר היינו על ידי עדות צדורה ולא ע"י דבר אחר וצ"ה סברי דמ"מ תנשא לאחר קרינא צ"ה: חו"ץ מהמשה ב"ו ויבמות. פי' שרצה לקלקלה לפי שיראה שימות בעלה או יצמה ויהיו נרות זו לזו ואפי' לשמואל דאמר לעיל בצוף האשה רבה (דף י"ז). דלינה כלשת איש א"י כשיצא היבם מהא מותרת לחזור מ"מ מתכוונת היא לציניא ועוד שמה יתכן לה בעלה ונשוא לאחר או אסורה לזה ולזה ולא תפול עוד לפני בעלה לייסר וא"ת והלא כשמעידה על יצמה שמת שמה יצמנה בעלה ותהא צרמה לאלתר וי"ל שאינה מושעת צ"ה כיון שידעת שבעלה חי ויחזור ולצוף יקלקלה: ודאי תנן חו"ץ מו' נשים. אמתני פריך ללא קמני אלא חמש: לאו

שאין האחין נכנסין לנחלה של בעלה על פיה. דרמנא אמר ע"פ שנים עדים (דברים יט) ולגזי נשואין לידה הוא דלקילו רבנן משום עיגונא: כשתשאי לאחר. והרי נשאת: גמ' לנחלה. וזה נחלת אחיו כדאמר בפרק החולץ (לעיל מ). הכונס את יצמנה וזה נכנסי אחיו: ואין לה נדרוש מדרש תורה. בתמיה: אדעתא דכתובה אחאי. ובאפוקי ממונה סהדי צעינן: כל מיני דאינון כו'. ועיקר אדעתא דנשואין אחאי ושרינן לה וכיון דשרינן לה שקלה נמי כתובה דמספר כתובה נלמוד: ללא ידעה צמאי משפטיא. וכיון דהוכירה נשואין גליא דעתא דלמשרייה אחאי והא דאמרה צרישא תנו לי כתובה שמה צדורה היא שזו התמנה: מתני' ויצמנה. אשת יצמה. וטעמא דכולהו מפני ששונאות אותה ומתכוונות לקלקלה. חמותה שונאתה שאומרת בלבה זו תחל כל יגיעי ועמלי. וכן בת חמותה אומרת זו תירש כל עמל אבי ואמי ואני אדחה. ויצמנה יראה שמה סופה להיות צרמה. וצ"ה בעלה זו צ"ה נכנסת אמי אוכלת כל עמלה: מה צ"ה גט נמי. דאמר צ"ה דגיטין (דף ג'). אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להציא גטה דמדינתה היא ואע"ג דעלייהו סמכינן דצריכות לומר צפני נכתב וצפני נחתם: שהצ"ה מוכיח. וסמכינן עיקר אכתוב: גמ' צ"ה חמיה. שאין בת חמותה מהו: לגירסא. יגיע אמי שהציאה לאבי מצית אביה: והגא נמי. אע"ג דהיא לא אכלה לגירסא דלמה שהרי אין בעלה של זו אחיה מן האם ובני אמה נטולין מנה שהציאה אמה דתנן (כתובות דף ג'). צ"ה דירכין די יהוין ליכי מינאי אינון ירתון כסף כתובתך יתר על חולקתן דעס אחוהו אפ"ה הא קא אכלה לגירסא דני נשאי וקניא לה: אשת אב הרי היא בכלל צ"ה הצ"ה כיון דזו אינה מעידה לזו מנימלא נפקא דלשת אב נמי אינה מעידה לשת בעלה הלכך אין זו מוספת אלא להוכיחו: ור' יהודה. אמר לך ודאי הורכבו דבשלמא חמותה סניא ללנה מפני שסופה לירשנה ואמרה קאכלה לגירסא כו' הלכך איצטרך למימנייהו: אלא האי מוסף כו'. כיון דאין לה על מה לשנאות חמותה אמאי קא מוסף לה ר' יהודה לומר אינה נאמנת. ומשני טעמא דרבי יהודה כלה סניא לה לחמותה משום דמגלה לזרה מיילי עלה: ורבנן כמיה הפנים לפניס. קרא כתיב כמיה הפנים לפניס כמיה הללו שאדם צופה בהן ורואה צ"ה פנים כפניו אם הוא שוקק הם שוקקות ואם הוא עוקק הם עוקקות כן לז האדם האחר אם הוא צופה את זה אם הוא שונא את זה אם הוא שונאו הלכך לא צ"ה לאוספינהו דמטעמא קמנא שמעינן דאין נאמנות דכיון דחמותה סניא ללנה משום דקאכלה לגירסא כלה נמי סניא לחמותה דסניא לה וכיון דבת בעל סניא לאשת אב אשת אב נמי סניא לה לדידה: צדרי תורה כתיב. לפי פנים וצ"ה שאתה נתון לתורה לך עומד לך להעמיד גירסא אם יענת צ"ה תמלא [מגילה ו ג]. ל"ה אם רבו מסדין לו פנים הוא מחכים ואם לאו אינו מחכים מרבו: חמותה הצ"ה לאחר מלאן מהו. אם יצמה היא ולא אם בעלה ושמא סופה להיות חמותה מי נאמנת לומר מת בעליך והיצימי לזני או חלני והנשאי לאחר: מי מסקה. הך אם יצם אדעתא דלמא מיית בעל ונפלה קמי יצם צרה וקאכלה לגירסא ומתכוונת לקלקלה מעכשיו כדי שלא תתייבס עוד לזנה או לא. ואע"ג דצ"ה הצ"ה לאחר מיכן פשיט לן כדאמר צמתי' ויצמנה דהיינו משום צרות העמידות ללא התם הוא דצ"ה גופיה הוא ומסקא אדעתא טפי אצל שנת חמותה ממון הוא ולא מסקה אדעתא כולי האי או לא: אמרה

(א) ר"ל מה דאמר ע"ה דמתי דמתי לה אירשתי אחי כדכ' המנוגה אלתא דדוקא אם נשאת לא תלא וי"ע חתום ד"ה אית ליה ודו"ק.
(ב) חסר כאן וי"ל וא"ת צ"ה הבאה לאחר מלאן פשיט ליה לקמן דלינה נאמנת וי"ל דהתם דהוא צ"ה דגופיה מסקה אדעתא טפי אצל שנת חמותה ללנה הוא מחמת ממון ולא מסקה וכו' וכו' כדכ'.

נשותיהם וצעת כניסתן לחופה בלא אחרים ומוטעין אותן ב"ו ומלא כתוב צ"ה לכשתשאי לי מיהו לי לאנתו ואומר ר"י ללא דמי דהתם ודאי הדבר ידוע ומוכיח שהיו כותבין בצ"ה שמוטעין להן אצל הכ"ה כשתשאי לאחר היינו על ידי עדות צדורה ולא ע"י דבר אחר וצ"ה סברי דמ"מ תנשא לאחר קרינא צ"ה: חו"ץ מהמשה ב"ו ויבמות. פי' שרצה לקלקלה לפי שיראה שימות בעלה או יצמה ויהיו נרות זו לזו ואפי' לשמואל דאמר לעיל בצוף האשה רבה (דף י"ז). דלינה כלשת איש א"י כשיצא היבם מהא מותרת לחזור מ"מ מתכוונת היא לציניא ועוד שמה יתכן לה בעלה ונשוא לאחר או אסורה לזה ולזה ולא תפול עוד לפני בעלה לייסר וא"ת והלא כשמעידה על יצמה שמת שמה יצמנה בעלה ותהא צרמה לאלתר וי"ל שאינה מושעת צ"ה כיון שידעת שבעלה חי ויחזור ולצוף יקלקלה: ודאי תנן חו"ץ מו' נשים. אמתני פריך ללא קמני אלא חמש: לאו

שאין האחין נכנסין לנחלה של בעלה על פיה. דרמנא אמר ע"פ שנים עדים (דברים יט) ולגזי נשואין לידה הוא דלקילו רבנן משום עיגונא: כשתשאי לאחר. והרי נשאת: גמ' לנחלה. וזה נחלת אחיו כדאמר בפרק החולץ (לעיל מ). הכונס את יצמנה וזה נכנסי אחיו: ואין לה נדרוש מדרש תורה. בתמיה: אדעתא דכתובה אחאי. ובאפוקי ממונה סהדי צעינן: כל מיני דאינון כו'. ועיקר אדעתא דנשואין אחאי ושרינן לה וכיון דשרינן לה שקלה נמי כתובה דמספר כתובה נלמוד: ללא ידעה צמאי משפטיא. וכיון דהוכירה נשואין גליא דעתא דלמשרייה אחאי והא דאמרה צרישא תנו לי כתובה שמה צדורה היא שזו התמנה: מתני' ויצמנה. אשת יצמה. וטעמא דכולהו מפני ששונאות אותה ומתכוונות לקלקלה. חמותה שונאתה שאומרת בלבה זו תחל כל יגיעי ועמלי. וכן בת חמותה אומרת זו תירש כל עמל אבי ואמי ואני אדחה. ויצמנה יראה שמה סופה להיות צרמה. וצ"ה בעלה זו צ"ה נכנסת אמי אוכלת כל עמלה: מה צ"ה גט נמי. דאמר צ"ה דגיטין (דף ג'). אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להציא גטה דמדינתה היא ואע"ג דעלייהו סמכינן דצריכות לומר צפני נכתב וצפני נחתם: שהצ"ה מוכיח. וסמכינן עיקר אכתוב: גמ' צ"ה חמיה. שאין בת חמותה מהו: לגירסא. יגיע אמי שהציאה לאבי מצית אביה: והגא נמי. אע"ג דהיא לא אכלה לגירסא דלמה שהרי אין בעלה של זו אחיה מן האם ובני אמה נטולין מנה שהציאה אמה דתנן (כתובות דף ג'). צ"ה דירכין די יהוין ליכי מינאי אינון ירתון כסף כתובתך יתר על חולקתן דעס אחוהו אפ"ה הא קא אכלה לגירסא דני נשאי וקניא לה: אשת אב הרי היא בכלל צ"ה הצ"ה כיון דזו אינה מעידה לזו מנימלא נפקא דלשת אב נמי אינה מעידה לשת בעלה הלכך אין זו מוספת אלא להוכיחו: ור' יהודה. אמר לך ודאי הורכבו דבשלמא חמותה סניא ללנה מפני שסופה לירשנה ואמרה קאכלה לגירסא כו' הלכך איצטרך למימנייהו: אלא האי מוסף כו'. כיון דאין לה על מה לשנאות חמותה אמאי קא מוסף לה ר' יהודה לומר אינה נאמנת. ומשני טעמא דרבי יהודה כלה סניא לה לחמותה משום דמגלה לזרה מיילי עלה: ורבנן כמיה הפנים לפניס. קרא כתיב כמיה הפנים לפניס כמיה הללו שאדם צופה בהן ורואה צ"ה פנים כפניו אם הוא שוקק הם שוקקות ואם הוא עוקק הם עוקקות כן לז האדם האחר אם הוא צופה את זה אם הוא שונא את זה אם הוא שונאו הלכך לא צ"ה לאוספינהו דמטעמא קמנא שמעינן דאין נאמנות דכיון דחמותה סניא ללנה משום דקאכלה לגירסא כלה נמי סניא לחמותה דסניא לה וכיון דבת בעל סניא לאשת אב אשת אב נמי סניא לה לדידה: צדרי תורה כתיב. לפי פנים וצ"ה שאתה נתון לתורה לך עומד לך להעמיד גירסא אם יענת צ"ה תמלא [מגילה ו ג]. ל"ה אם רבו מסדין לו פנים הוא מחכים ואם לאו אינו מחכים מרבו: חמותה הצ"ה לאחר מלאן מהו. אם יצמה היא ולא אם בעלה ושמא סופה להיות חמותה מי נאמנת לומר מת בעליך והיצימי לזני או חלני והנשאי לאחר: מי מסקה. הך אם יצם אדעתא דלמא מיית בעל ונפלה קמי יצם צרה וקאכלה לגירסא ומתכוונת לקלקלה מעכשיו כדי שלא תתייבס עוד לזנה או לא. ואע"ג דצ"ה הצ"ה לאחר מיכן פשיט לן כדאמר צמתי' ויצמנה דהיינו משום צרות העמידות ללא התם הוא דצ"ה גופיה הוא ומסקא אדעתא טפי אצל שנת חמותה ממון הוא ולא מסקה אדעתא כולי האי או לא: אמרה

(א) ר"ל מה דאמר ע"ה דמתי דמתי לה אירשתי אחי כדכ' המנוגה אלתא דדוקא אם נשאת לא תלא וי"ע חתום ד"ה אית ליה ודו"ק.
(ב) חסר כאן וי"ל וא"ת צ"ה הבאה לאחר מלאן פשיט ליה לקמן דלינה נאמנת וי"ל דהתם דהוא צ"ה דגופיה מסקה אדעתא טפי אצל שנת חמותה ללנה הוא מחמת ממון ולא מסקה וכו' וכו' כדכ'.